

A 2. Deinde obseruandum est, quod non dicit, *Vulnus Domini in eos qui delinquunt, imperfecti sunt sed, in eos qui malum faciunt. Aliud est, simpliciter peccare, quod infirmis plerunque accidit: & aliud, quod malum est facere: id est, studio mali teneri & delectari, quod impiorum tantum est. Etenim verbum faciendi, hoc loco non minus de studijs & meditatione cordis, quam de externis factis capiendum.*

3. Tertiò: *Vt succidat de terra memoriam eorum.*] Notanda est hæc particula de omnimoda impiorum deletione. Dum regnat in Mundo, & habentur **�WN-WIN:** id est, viri nominis, putatur illorum memoria fore perpetua, verum illi sic iudicio Domini tolluntur & extirpantur è Mundo, vt ne fama quidem nominis superstes relinquatur. Nec dubitet quisquam, eos qui hoc nostro seculo in cœlū vltq; tolluntur à malis, & propter tyrannidem formidantur à bonis, breui in tantas prolapsuros esse ebihuius tenebras, vt nemo mentione illorum facere cupiat. Relinquitur forsitan eorum memoria in literis, sed mortuis, quod genus memorie perinde est, ac si quid telluri infodiatur: quod vt omnes abditum esse volunt, ita nemo in lucem proferre dignatur.

Clamans, & Dominus exaudire eos: item, Propè est Dominus confractis corde.] Nota ordinem. Iusti student O B S. 4. bonitati & innocetie erga quos suis. Hoc nomine adfliguntur. Adflicti redduntur corde ac spiritu cō. Vers. 17. 18. fracto & contrito. Contriti & cōfracti clamant ad Dominum. Contrà Dominus in cœlis oculis & auribus intentus est in iustos. Vitam illorum innocetem ac piam probat clamantes ad se exaudit: ex auditos liberat, idq; ex omnibus tribulationibus, quantæ cunq; illæ fuerint. Breui tabella depinxit Vates cursum illum, hinc iustorum in hac vita, illinc Dei, defuper iustorum rationem habentis: quæ tamen non poterit nisi fidei oculis inspici. Nam ratio humana illam intueri non potest.

Multam mala iusto.] Agnoscit Spiritus sanctus, multis modis adfligi iustos in hac vita: verum simul O B P E R. pollicetur erectionem ex illis omnibus. Ergo duplice nomine consolatur iustos hic versus. Primum in eo quod sortem iustorum dicit esse tales, vt multis malis afficiantur. Cum ergo sit hæc iustorum sors & conditio, non est molestia, sed patienter ferenda. Sic enim habet conditio presentis seculi quæ non mutatur, donec ultimo iudicio tollatur: & vita carnis huius etiam in iustis opus habet exercitijs fidei & patientiae. Deinde consolationi seruit, adiecta particula, qua dicit: Et de omnibus his liberat eum Dominus. Veritas huius dicti tandem in fine perficietur, quando Deus omnem lachrymam ab oculis iustorum absterget.

Custodit omnia ossa eius.] Non solum ergo dum in vita hac præsenti sunt iusti, sed & post mortem O B S. 6. illorum, est apud Deum cura & ratio. Et obserua, quod ossium meminit Prior utiq; spiritus est ossibus. Si ossium curam gerit, multò magis spiritus. De ossibus autem piorum, & de exemplo Christi, cuius ossa non sunt in cruce facta, vide in Ioanne nostro cap. 19.

B Occidet impium malicia.] Notanda est hæc radix perditionis. Occidit, inquit, *impium malicia.* Est autem O B S. 7. illa gemina. Erga Deum una, & aduersus proximum, iustum & innocentem altera. Cohæret sibi hæc gemina malicia: sic vt qui impius est in Deum, etiam malus sit erga iustum. Vnde recte hæc adiecit: *Et ideo habentes iustum, & deuastabuntur.* Manifestum itaq; indicium est impietatis & malicie odium iusti. Quisquis hominem innocentem & iustum odio prosequitur manifeste testatur, quod sit impius & malus: nihilq; illi expectandum est aliud, quam vt valsetur.

Redimit Dominus animas seruorum suorum.] Præter promissionem liberationis ac salutis piorum, obseruandum est, quod eos, quos antea vocauit iustos, & contritos corde, iam vocat seruos Dei, & in illo confidentes. Commendatur ergo nobis hisce elogis fides erga Deum, & obedientia. Fides inuocat, adorat, sperat, amat, pugnat aduersus satanam, Mundum carnem & sanguinem, &c. Obedientia seruit & colit, ac totum hominem diuinæ voluntati subiicit. Hæc est iustorum pietas, ob quam à Deo deserit nequeunt: quantumvis anima: id est, vita illorum, in discrimen rapiatur.

PSALMVS XXXV.

PSALMVS DAVIDIS.

ARGUMENTVM HVIVS PSALMI.

Habet hic Psalmus interpellationem Prophetæ ad Deum iustum iudicem, aduersus impios hostes. Saulem, & illius parasitas aulicos, homines hypocritas & scelestos: qua ardenter quisquerimonis & precationibus sibi salutem & hostibus iustum vltionem imprecatur.

Dispositio Psalmi.

Sunt autem tres Psalmi partes quibus ea que Propheta canit, continentur.

1. Prima habet interpellationem & orationem pro se aduersus aduersarios: qua primum orat, vt protegatur: deinde pœnas emeritas hostibus imprecatur. Comprehenditur hæc pars versibus. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. 17. 19. 22. 23. 25. 26.

2. Secunda, querimoniam habet super malitia aduersariorum, quæ in cōspectu Dei, iusti iudicis, effundit: recensens quid ab illis patiatur mali, idq; quam iniquè. Agit hoc versibus 7. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 20. 21.

3. Tertia fiduciam proponit & spem futuri auxiliij, ac gaudium de accepta liberatione: pollicetur q; gratiarum actionem non solum per se, sed & per eos qui aliquam iustitia & innocentia suærationem habebant, reddendam. Aguntur ista versibus 9. 10. 18. 27. & 28.

CONTENDE